

Saa har jeg hørt feil! Der er 127,000 Mænd og 145,000 Kvinder. Dette er altsaa hele det Tal, vi have at operere med, men nu gjælder det at faae at vide — og det tror jeg, at den høitærede Finanzminister, om muligt ved Hjælp af sin Kollega, Indværgsministeren, vilde være istand til nærmere at sige os — hvor Mange af disse der egentlig ere saa trængende, at der er Grund til at komme dem til Hjælp i deres Alderdom. Man har forskjellige Udgangspunkter i den Henseende, som man vel nok kunde benytte, for Exempel det Faktum, at i det hele Land nyder kun det forholdsvis ringe Antal af 30,000 Fattigundersøttelse. Man kan ogsaa faae andre Data hentede fra Evende- og Sygefæsker — naar man fort sagt gav en Videnskabsmand eller en anden mere eller mindre sagkyndig Mand den Opgave at skaffe alle disse statistiske Oplysninger tilveie, tvivler jeg ikke om, at man vilde kunne komme til at overse Sagen paa en ganske anden Maade end nu, og jeg tror, at man da vilde komme til det Resultat, at Sagen ingenlunde er saa uoverkommelig, som de Herrer vilde gjøre den til med deres 10—12 Millioner om Aaret til dette Diemed. Man kunde forsøge at tage Livrenteanstaltens Overskud, 10 Millioner, og henlægge Renten af de to Millioner til Administration. Staten har jo nemlig tjent dette Overskud ved en Virksomhed, som det ikke er Statens Opgave at drive; dette er altsaa Penge, som ere erhvervede af Staten ved en Virksomhed, som ligger udenfor Statens Diemed. Vilde der da altsaa være noget Urigtigt deri? Jeg billiger fuldstændig den høitærede Finanzministers første Tanke at henlægge dette Fond til de Ubemidlede Alderdomsforjøgelse. Jeg støtter mig her til en Udtalelse af det ærede Medlem for Njøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling), som jeg ganske billigede: det er de formuende, rigere Samfundsklassers Sag at afse Noget af deres Overskud til de Fattige. Det er aldeles rigtigt, man kan gjerne sige, at det er socialistisk — det kommer mig ikke vel! Det er en praktisk rigtig, naturlig, menneskelig Anskuelse. Dersom altsaa den høitærede Finanzminister vil gaa ind paa at gjøre Forsøget større, gjøre Forsøget, jeg vil sige, med 10 Millioner, saa vil jeg ansæ dette Lovforslag og den Maade, hvorpaa Tanken søges realiseret, for i sine Grundtræk at være heldig; men der er Enkeltheder i Lovforslaget, som absolut maa forandres. Jeg kan i den Henseende være fuldstændig enig med den ærede sidste Taler, det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgfreds (Mourad), da han sagde, at den, der har udarbejdet dette Forslag, mang-

ler Menneffekundskab (Afbrydelse). Sa det var da Meningen. Det tror jeg nemlig, man tør gaa ud fra som noget Givet, at dersom Staten giver Alle og Enhver Udgang til paa en billig Maade, altsaa tilbæls gratis, at erhverve sig Goder, saa er der ingen af de mere bemidlede Klasser, som holder sig for god til at benytte Udgangen dertil, det er jeg for mit Bedkommende overbevist om. Det kan være meget smukt og rigtigt af den høitærede Minister at sige: Jeg holder ikke af at drage Grændser mellem Folk og sige: De ere trængende, de Andre ere ikke trængende, det er ganske rigtigt; men naar den høitagtede Finanzminister selv erkjender, at der her, som i alle Kulturstater, er en saadan Forskjel, saa er det ikke noget Urigtigt, men tværtimod rigtigt, at den lovgivende Forsamling fra sit Standpunkt tager Hensyn til en saadan Forskjel. Tilmed er det heller ikke i det Dieblis, Understøttelsen skal gives, at der direkte spørges om Mændens Kvalifikation. Naar man, saaledes som vi havde gjort i det Lovforslag, vi i sin Tid forelagde her i Thinget, siger: De, der staa i Dyndeforhold, de, der arbejde i Andres Tjeneste, de, der ere Fabrikarbeidere, Dagleiere, Haandlangere, Evende o. dsl., skulle have Udgang til at gjøre Indskud i Anstalten med den Virkning, at de faae Statsstiftud — og det var det, som Arbejderkommissionen, saavidt jeg mindes, gjorde uden dog at udføre det i Enkelthederne saa vidt, som vi Andre ansaa det for vor Pligt at gjøre — saa tror jeg ikke, at Noget kan søle sig fornærmet derover; thi det at være Arbejder, at være Dyende, at være Haandlanger, Svend, Fabrikarbejder eller Landarbejder, er jo i og for sig ingen Skam, og naar det er en hel Stand, en hel Klasse af Medborgere, hvem Staten tilstaar en saadan Begunstigelse, saa kan det ikke være nogen Skam for den Enkelte at tage imod den. Det vil være aldeles nødvendigt at gjøre en saadan Forskjel; thi ellers risikerer man, at man faar en hel Klasse 55aarige Menneffer og derover ind i en Anstalt som denne, og at man konsekvent bliver nødt til at lade hver Enkelte af dem faae Udgang til Statshjælp, selv om de ikke i mindste Maade trænge dertil. Jeg tror altsaa, det er nødvendigt for den høitagtede Finanzminister at overvinde sin Antipathi imod at skjelne mellem de allerede i Virkeligheden eksisterende Klasser i Samfundet. En anden Sag, der hænger sammen med denne, vil det ogsaa være nødvendigt at gaa ind paa. Den høitærede Finanzminister sagde, da han forelagde Lovforslaget: Jeg har ikke villet aabne yngre Menneffer end dem, der ere 18 Aar,